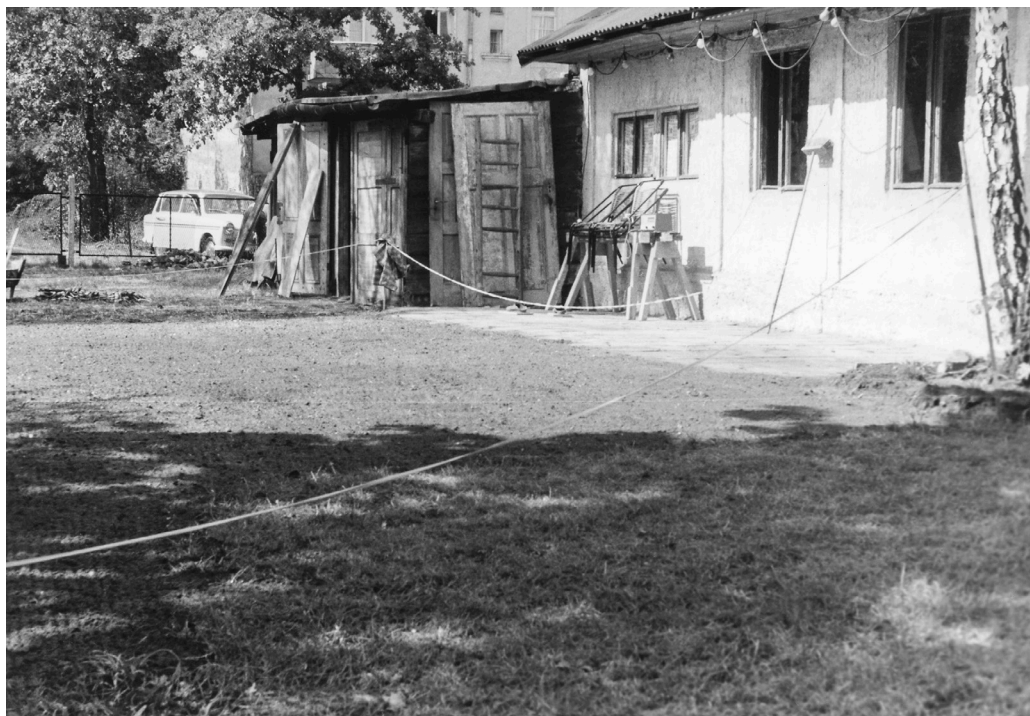

IÑAKI BONILLAS
JOCS CONCEPTUALS

PROJECTESD
T +34 934 881 360
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER, 8 BAIXOS 1
08008 BARCELONA

IÑAKI BONILLAS

JOCS CONCEPTUALS

Inauguració: 08.05.2025, 19.00 h.

Exposició: 08.05 > 28.06.2025

Visita guiada a l'exposició amb l'artista: 10.05.2025 a las 13.30h

+info: gallery@projectesd.com

Comparat amb altres moviments artístics del segle XX, l'art conceptual sobresurt per la seva notòria falta de cohesió estilística: les obres d'aquest moviment poden tranquil·lament anar d'una pintura que no representa una altra cosa que la data del dia en què es va pintar, una immensa espiral de pedres disposada sobre un llac o un edifici partit per la meitat, fins a una performance que consisteix en el fet que l'artista ha de confiar en l'encert d'un col·lega que haurà de disparar-li amb un rifle al braç esquerre. Malgrat la seva diversitat, aquesta sèrie de pràctiques heterogènies comparteixen, no sols una insistència a sortir-se dels paràmetres tradicionals de la producció d'objectes artístics; també les congrega una recerca dirigida a esborrar la frontera, “potser la més persistent i emmurallada de la història de l'art”, com va escriure el poeta Luigi Amara, que separa la vida de l'art.

L'art conceptual va qüestionar, així, tant la materialitat de l'obra com el seu estatus d'objecte privilegiat, mantingut ferriament al marge de les coses que poblen l'espai on té lloc la vida quotidiana. El que ho va tornar desafiador a ulls de l'espectador acostumat a la pintura i l'escultura tradicionals va ser, precisament, la seva obstinació a fondre's amb l'entorn ordinari, que el feia desdibuixar-se fins a gairebé desaparèixer –en l'extrem d'això estan totes les obres que van tenir lloc, per exemple, sense que ningú les veiés, a excepció, cosa inèdita, del fotògraf que va salvar l'acció d'esvair-se per complet en l'aire.

I amb aquesta insistència a moure els límits fins a l'impensable, l'art conceptual va canviar radicalment la manera de fer i d'entendre l'art. I també, com passa amb les formes artístiques que sacsegen els fonaments de l'edifici complet de la percepció col·lectiva, va modificar profundament el mode que teníem de veure el món. I així com diem que algunes coses són en extrem barroques –perquè l'art així ens ho va ensenyar–, és clar que unes altres són indubtablement conceptuals en esperit –certs gestos quotidians que cobren de sobte un aire curiós d'obra en procés. Aquesta intuïció va portar a Iñaki Bonillas a perseguir una sèrie d'imatges, obertament no-artístiques, que sota la llum adequada poguessin ser llegides en clau conceptual. I és que possiblement aquesta és la gran lliçó d'aquell moviment indefinible: el context ho és tot. O, dit d'una altra manera: l'art està passant tot el temps, res més cal saber mirar-ho.

El segon pas que va fer Bonillas va ser acostar-se a Allan Kaprow, un dels primers artistes que va buscar que el llindar que separa la vida i l'art fos el més incert i difuminat possible. I per a això va decidir treballar per fora dels museus i les galeries, provocant situacions “obertes”, com les anomenava ell, a les quals els va donar el cèlebre nom de *happenings* —és a dir, “passant/ocorrent”, perquè això eren: art que està passant i del qual després no queda en res. La pràctica artística de Kaprow, ben mirada, no va ser gairebé res més que això: esborrar els límits. I per això va arribar a donar-li a accions anodines com escombrar o raspallar-se les dents el caràcter d'obres, perquè li semblava que la vida ordinària, quan està executada com a art “pot fer que la quotidianitat es carregui de poder metafòric”.

Tal és el punt de partida d'una de les obres de Bonillas, present en aquesta exposició, *Essay on the Blurring of Art and Life*, que fa ressò del cèlebre llibre que recull els escrits de Kaprow sobre, precisament, el desdibuixament de l'art i la vida. Però Bonillas va més enllà de prendre únicament aquest títol, també recrea un dels treballs més complexos de Kaprow: aquell que va prendre forma de llibre l'any 1966, però que narrativament funciona com “un somni”, deia Kaprow; és a dir, fent salts, contradient-se, canviant de lloc abruptament, abandonant escenes a mig fer, intercanviant personatges, en fi, sent coherent amb la falta total de coherència. Per a Bonillas, el llibre, de nom *Assemblage, Environments, & Happenings*, es torna una espècie de model per a armar, a partir del qual és possible tornar a pensar en la relació entre imatge i text, seguint les regles principals imposades per Kaprow: “la línia entre l'art i la vida ha de mantenir-se tan fluida, i potser indistinta, com sigui possible” i “els materials d'origen han de procedir de qualsevol lloc excepte de les arts”.

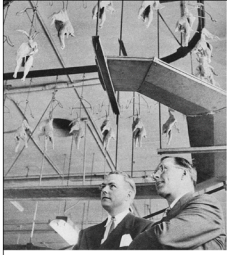

Bonillas agafa, llavors, els cinquanta-sis títols que Kaprow dona a les diferents fotografies que va reunir en el seu llibre, preses d'una sèrie d'acoblaments, ambients i *happenings* diversos, i elabora una nova narrativa a partir de les imatges que troba en velles revistes *Life*, que, com el seu nom l'indica, poden veure's com un gran repositori de la vida en aquest planeta. D'aquí ve que l'encreuament aquí es doni entre l'art i aquesta vida peculiar, que els fotògrafs de la famosa publicació van espabilar-se per recollir dels carrers, les oficines, les escoles, les cases, els parcs de llocs i èpoques diversos, per a oferir una eloqüent i interminable enciclopèdia de maneres d'existir.

El resultat és un ampli conjunt de vistes de persones immerses en una sèrie d' "accions" que, en aquest context, es tornen d'allò més susceptibles de ser percebudes com a art conceptual. En el cor d'aquesta peça està la idea senzilla que una acció duta a terme des del complet no-art pot reaparèixer als ulls de l'espectador com un exercici performatiu deliberat, per raons difícils de definir, però que segurament tenen a veure amb el tipus de sentit de l'humor que aquí es desplega; la naturalitat amb la que és duta a terme l'acció o, simplement, perquè la vida ordinària té també un costat poètic. El que succeeix, no obstant això, és sorprenent; seguint a Kaprow, és com si fos la primera vegada que veiem "el món que sempre hem tingut al nostre voltant, però que ignorem".

Interior d'un exemplar de la revista *Life*

- 29 HANGING THINGS
- 30 A FACE IN THE WALL
- 31 SPIDER
- 32 WEB

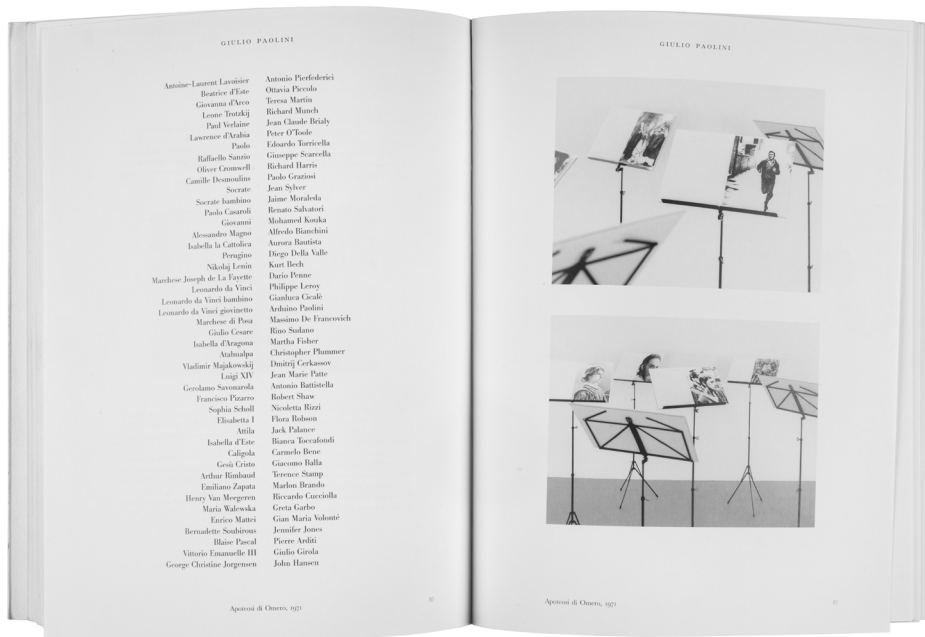
Itziar Bonillas *Essay on the Blurring of Art and Life*, 2025
 Detall. Impressió digital sobre paper de cotó, 14 parts
 Cadascuna: 70 x 60 cm

- 33 MIRROR THE WORLD
- 34 DRINK PAINT
- 35 ENJOY WORK
- 36 BATHTUB

Itziar Bonillas *Essay on the Blurring of Art and Life*, 2025
 Detall. Impressió digital sobre paper de cotó, 14 parts
 Cadascuna: 70 x 60 cm

Finalment, Iñaki Bonillas presenta la peça *Vidas breves*. Aquí també el punt de partida és una obra d'art conceptual, en aquest cas, la peça de 1971, *Apoteosi di Omero*, de l'artista *povera*, Giulio Paolini. En aquesta apoteosi, trenta-tres faristols són desplegats en l'espai d'exposició per a mostrar, en lloc de partitures, un conjunt de retrats d'actors caracteritzats com a personatges històrics. Agafats de fotogrames de pel·lícules, els rostres trasllueixen la teatralitat de l'acte: en lloc de semblar herois o vilans de la història, un els troba estranyament familiars: Peter O'Toole com Lawrence d'Àràbia, Marlon Brando com Emiliano Zapata o Greta Garbo com la comtessa Walewska, parlen més de la història de Hollywood que de la del món. Una apoteosi molt allunyada, doncs, de la majestuosa pintura d'Ingres, que va inspirar a l'italià, al qual precisament li interessava ressaltar aquestes paradoxes de la representació.

Referència de l'obra *Apoteosi di Omero* (1971) de Giulio Paolini al llibre *Many Colored Objects Placed Side by Side to Form a Row of Many Colored Objects: works from the collection of Annick and Anton Herbert. Programme*

Bonillas, no obstant, repren el tema de la identitat i l'actuació, però se'n va a l'altre extrem, per a explicar una història que corre en paral·lel: la de la vida dels extrems de cinema. Aquestes persones, tal com les defineix el diccionari, que apareixen "en una pel·lícula o sèrie de televisió sense singularitzar-se, sense frase ni acció destacada". Simples comparses el rol dels quals, malgrat tot, en absolut és menor, perquè passa per donar-li veracitat a l'acció principal: l'home darrere de la parada de fruita, la noia de la finestra del cobrament, la dona que fuma un cigar al tren, el jove que passa darrere dels protagonistes en el cafè.

Aquesta és, doncs, una apoteosi d'allò perifèric que es torna central; el que és insignificant, principal. Tots ells són els protagonistes d'aquest segon, d'aquest instant. No tenen parlaments, tal vegada ni a actors arriben, molts ni tan sols són esmentats en els crèdits finals, però durant una seqüència brevíssima ocupen tota la pantalla i fan semblar que la pel·lícula és seva i que ells són el centre de la trama. La imatge fixa amplia l'imaginari que pot existir sobre aquests personatges, perquè n'hi ha prou en veure un rostre suficientment expressiu per fer-nos pensar en tota classe d'històries: a on va ella? D'on ve ell? Què estarà pensant ella? A qui li tem ell?

En lloc de Charlton Heston fent de Moisès, tenim enfront de nosaltres al missatger al qual el profeta ni tan sols va girar-se a mirar; o la noia que la reina Victòria va deixar que li pentinés els cabells; o el noi al qual la protagonista li va demanar un exprés doble. En la fotografia, res d'això importa; el que cobra veritable rellevància és el gest, la mirada, l'instant en què la càmera captura una vida breu, però potent com qualsevol altra.

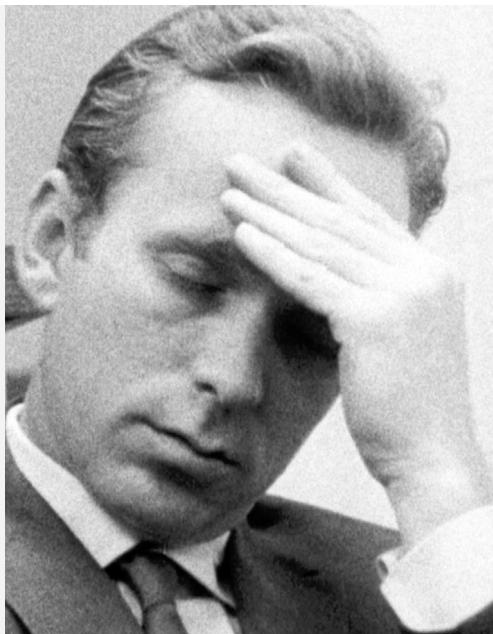
Fotografia dels *Jocs conceptuals* organitzats per Vladas Vildžiūnas i Marija Ladigaitė (1978)

Aquests són, així, els *Jocs conceptuals* que proposa Iñaki Bonillas per a aquesta exposició a ProjecteSD. El títol de la mostra fa al·lusió, novament, a altres artistes i a una altra època. En aquest cas, es tracta de la tardor de 1978 i els artistes són Vladas Vildžiūnas i Marija Ladigaitė, que en aquells anys, feient servir el jardí de l'estudi que tenien a Vîlnius, Lituània, perquè un grup de col·legues duguessin a terme, juntament amb ells, una sèrie de situacions obertes, com les d'Allan Kaprow, però de l'altre costat del món, a les quals van anomenar, sense més, jocs conceptuals. D'aquests exercicis se'n coneix una sola imatge, on es veuen els arbres del jardí entrellaçats per una cinta blanca; al fons, la gent observa el teixit tranquil·lament.

0:10:56

0:02:57

Iñaki Bonillas *Vidas breves*, 2025
Impressió digital sobre paper de cotó sobre faristol, 33 parts
Cadascuna: ca. 42,5 x 21,5 cm

THE COLLECTOR IS PRESENT

IÑAKI BONILLAS A LA COL·LECCIÓ D'ÁLVARO LÓPEZ DE LAMADRID

Exposició: 08.05 > 10.05.2025

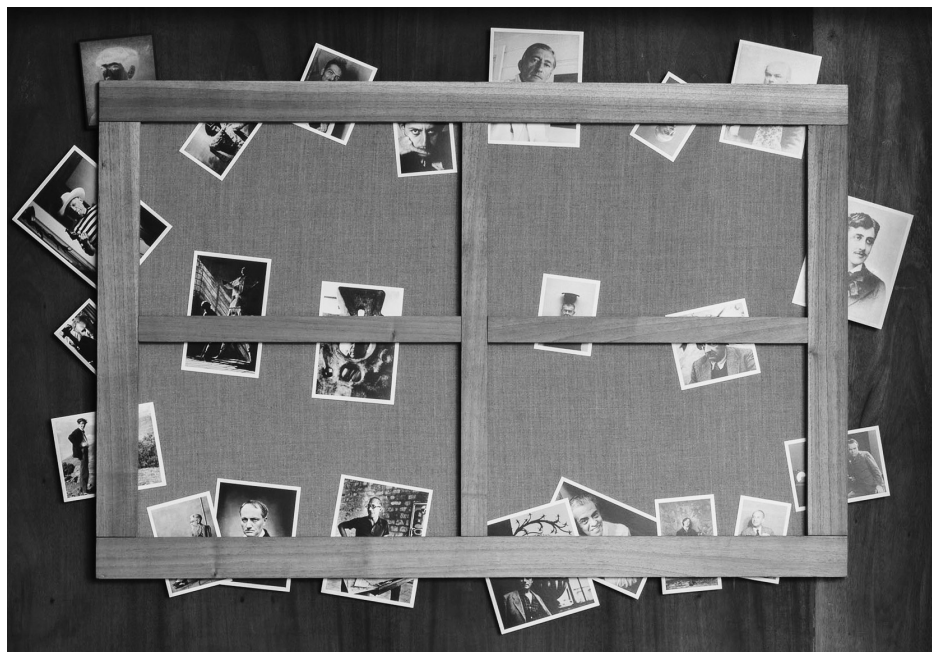
Horari: 8 y 9.05, 11-19h | 10.05, 11-15h

Conversa entre l'artista i el col·leccionista: 08.05, 20h

The Collector is Present és una iniciativa de Art Barcelona que es va iniciar en 2023, vinculada a l'esdeveniment anual Barcelona Gallery Weekend que se celebrarà un any més del 18 al 21 de setembre. El programa és fruit de la col·laboració entre col·leccionistes, galeristes i artistes. Per a aquesta ocasió, i coincidint amb l'exposició *Jocs conceptuals* d'Iñaki Bonillas, hem comptat amb la complicitat i generositat del col·leccionista barceloní Álvaro López de Lamadrid.

Secretos: Men I Love d'Iñaki Bonillas és part de la col·lecció d'Álvaro López de Lamadrid. Aquesta peça es va presentar en l'exposició *Secretos*, un assaig audiovisual de Bonillas sobre la idea del secret per a la Casa Luis Barragán a Ciutat de Mèxic (2016). *Secretos: Men I Love* és una apropiació de l'obra *Antologia* (1974) de l'artista povera italià Giulio Paolini, que, a més pren el títol de l'obra de l'artista espanyola Dora García (presentada en ProjecteSD en 2010). La peça està formada per un bastidor i 23 postals que mostren alguns dels personatges masculins que van influenciar a Barragán (Mathias Goeritz, Chucho Reyes, Edmundo O'Gorman, Marcel Proust, Valle Inclán, Oscar Wilde, Giorgio de Chirico, Pablo Picasso, etc.). *Secretos: Men I Love* es va exposar "amagada" en el clóset de l'habitació principal en la segona planta de la casa en la qual va viure Luis Barragán.

Seguint amb el "modus operandi" plantejat en l'exposició *Jocs conceptuals*, i en estreta relació amb aquesta, Bonillas proposa per *The Collector is Present* una nova obra, *You're the Top*, un collage visual que dialoga conceptual i formalment amb *Secretos: Men I Love* i que no deixa de ser un altre joc, un "divertimento conceptual" inspirat aquesta vegada per la lletra de la cançó homònima de Cole Porter.

Iñaki Bonillas *Secretos: Men I Love*, 2016
Bastidor de fusta de cedre, tela i 23 postals blanc/negre i color
81 x 120,5 x 2,7 cm

BIOGRAFIA

Iñaki Bonillas (1981, Ciutat de Mèxic) viu i treballa a Ciutat de Mèxic.

Des de finals dels anys noranta, el treball de Bonillas ha estat estretament vinculat al camp de la fotografia. Amb plantejaments pròxims a les pràctiques conceptuals dels anys 60 i 70, l'artista ha anat aïllant gradualment els elements constitutius de la fotografia relacionant-los amb altres procediments.

Des de 2003, quan va introduir en la seva obra el vast arxiu fotogràfic del seu avi J.R. Plaza, Bonillas ha desenvolupat diferents projectes que enllacen elements que poden semblar incompatibles a priori: d'una banda, una narrativa personal i biogràfica que consisteix en anècdotes i emocions privades i, per un altre, un element quasi-científic de compilació, classificació i arxiu.

Ha participat en la Triennial de la Galeria Nacional de Victoria, Melbourne, Austràlia (2023); *La inminencia de las poéticas*, Biennal de São Paulo, Brasil (2012); *El panal*, Trienal Poligràfica de San Juan, Puerto Rico (2009); *Double Vision*, Biennal de Praga, República Txeca (2005); *Utopia Station*, Biennal de Venècia, Itàlia (2003); *Locus Focus*, Sonsbeek, Arnhem, Holanda (2001); *Scape*, Biennal de Tirana, Albània (2001).

Exposicions individuals seleccionades: *Two Spaces*, Espai artkunstarte, Madrid, Espanya (2022); *La larga exposición*, Biquini Wax, Ciutat de Mèxic (2017); *Secretos*, Estancia Femsal/Casa Luís Barragán, Ciutat de Mèxic (2016); *Archivo J.R. Plaza*, La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona, Espanya (2012); *Doble claroscuro*, Les Rencontres d'Arles, França (2011); *La expresión de las emociones en los hombres y animales*, Hermes und der Pfau, Stuttgart, Alemanya (2010); *Pensamiento circular: Una antología*, Museo de Arte Moderno, Ciutat de Mèxic (2009); *El topoanalista*, Matadero, Madrid, Espanya (2007); *Intervención al pabellón*, Pavelló Mies van der Rohe, Barcelona, Espanya (2005); *Pequeña historia de la fotografía*, MUHKA, Anvers, Bèlgica (2003); *Sala de proyectos*, Museo de Arte Carrillo Gil, Ciutat de Mèxic (2000).

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives en museus i centres d'art com ara: Museo Amparo, Puebla, Mèxic (2022); CAPC Bordeus, França (2020); MoMA, Nova York, EUA (2020); MARCO, Monterrey i ESPAC, Ciutat de Mèxic (2019); Cantor Arts Center, Stanford, Califòrnia, EUA (2018); Arts Santa Mònica, Barcelona, Espanya (2018); TIRÀS, Sant Diego, Califòrnia, EUA (2017); MUSAC, Lleó, Espanya (2025 i 2017); Museu d'Art de Pori, Finlàndia (2016); The Galleries at Moore, Filadèlfia, Pennsilvània, EUA (2015); MACBA, Barcelona, Espanya (2015); Kunstmuseum Basilea, Suïssa; Malmö Konsthall, Suècia (tots dos al 2015), Fabra i Coats, Centre d'Art Contemporani, Barcelona, Espanya (2015) i CA2M, Móstoles, Espanya (tots dos al 2015); Frac Lorraine, Metz, França (2014), Salzburger Kunstverein, Àustria (2014), entre molts d'altres.

La seva obra forma part, entre altres, de les següents col·leccions: Museo Amparo, Colección Gelman, Museo Tamayo, Fundación Televisa, MUAC, La Colección Jumex, Colección Coppel, FEMSA, tots a Mèxic; CGAC de Santiago de Compostel·la, MUSAC de Lleó, MACBA de Barcelona, tots a Espanya; MoMA de Nova York, MOPA de Sant Diego, SFMOMA de San Francisco, Museu d'Art de Nevada de Reno, tots als EUA; Musée Départemental d'Art Contemporain de Rochechouart, FRAC Lorraine de Metz, FRAC Île-de-FRANCE/Le Plateau i CNAP, tots a França.